

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΓΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΝΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις φρ. 15.—'Εν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 16.—'Εν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 178, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΕΙΣ ΜΩΡΟΣ

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΜΕΝΟΣ ΥΨΟ ΠΕΝΗΝΤΑ ΑΛΛΩΝ

'Αντιπολίτευσις ἔχουσα ἀρχηγόν τὸν κ. Κουμουνδούρον καὶ ὑποκρινομένη ὅτι προσασίζεται τῶν συμφερόντων τοῦ τύπου, τῆς δημοσίας ἠθικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀξιοπρεπείας, εἶναι φαινόμενον ἀκούοντως ἰλαρόν· ἀλλ' ἀντιπολίτευσις ὑπ' ἀρχηγόν Δηλιγιάννην ἐκφράζουσα γνώμην εἰς ζήτημα ἀπτόμενον ἀμέσως τῆς τιμῆς καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ ἔθνους, εἶναι θέαμα ἀπαίσιον. Καὶ τοιαύτην περίστασις εἰκόνα ἢ Βουλὴ τὸ Σάββατον, ὅτε αἱ πεντήκοντα ψιλὰὶ ψῆφοι τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐρρομουλήθησαν ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ Δηλιγιάννη εἰς ζήτημα ἐνδιαφέρον ὄλον τὸν Ἑλληνοισμὸν. Ἀπησχολήθη μίᾳ δλόκληρος συνεδρίασις, εἰς ἣν ἐπρωταγωνίστησεν, ὁ κατ' ἐξοχὴν φλύαρος, δὲ ἂν ἔκφρασθῆ ἡλύπη ἐκ μέρους τῆς Βουλῆς· ἀκριβῶς ἐπὶ τῇ φλυαρίᾳ αὐτῇ. Τὸ καθ' ἡμέρας ἀπελιζόμεθα διὰ τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, ὅταν βλέπωμεν πεντήκοντα λεγομένους ἀνθρώπους, τοὺς πλείστους ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα γεγονότας ἔτη, δαπανῶντας τρεῖς ὥρας εἰς συζήτησιν, ἂν ἔχη δίκαιον ἢ ὄχι ὁ κ. Δηλιγιάννης, ἐνῶ διὰ τὸν κ. ὕριόν μοι αὐτὸν ἄλλο τίποτε δὲν ἤξιζεν ὡς ἀπάντησις εἰμὴ μίᾳ ἀπὸ τὰς λακωνικὰς ἐκείνας βωμολοχίας τοῦ ἀγκυνητοῦ Στεφανίδου. Ἐνθυμούμεθα τὸ παράπονον Ἐγγλοῦ ἠθικολόγου, λέγοντος : α' Ὑστεροῦμεν ἀνθρώπων, ἀρθροῦμεν δὲ μαλακίων». Τί θὰ ἔλεγεν ὁμοίως, ἐὰν ἔδλεπεν ὅτι πεντήκοντα ἐλεκτοὶ τοῦ κλασσικοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ δαπανῶσι τρεῖς ὥρας εἰς συζήτησιν γνώμης τοῦ ἀρχιμαλακίου, ὅπερ φέρει τὸ ὄνομα Δηλιγιάννης ; Καὶ ποῖαν γνώμην δύναται νὰ ἔχη τὸ ἀσπόνδυλον αὐτό ὄν, ἢ ὑγρὰ αὐτῇ ὑπαρξίς, ἢ ἐκ σιέλου καὶ σομάδας ἀποτελουμένη ;

'Ανθρωπος, τοῦ ὁποῖου δύο στηλῶν ἀγόρευσις περιέχει ὄχι δύο ἰδέας, ἀλλὰ δύο καὶ μόνας φράσεις, κλίτινες τίθενται κατ' ἐπανάληψιν ὀρθαί, ἀνεστραμμέναι, πλάγια, εὐθείαι, ἀλλὰ πάντοτε αἱ αὐταί, ἄνθρωπος, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τί θέλει παρὰ ὅταν ὁμιλήσῃ δύο μακρὰς ὥρας, εὐκολώτερον δὲ ἀντιλαμβάνεται ἐνὸς τραυ-

λίζοντος, ἐνὸς κωφκλάου παρὰ αὐτοῦ, ἄνθρωπος τοιοῦτος τίνα γνώμην δύναται νὰ ἔχη, ἢ τί κύρος δύναται νὰ ἔχη ἢ γνώμη τοιοῦτου παρκεκομμένου, ὅστις μόνον ἐν τῇ ἑλληνικῇ Βουλῇ, ἐν μέσῳ τῆς καταπτώσεως, εἰς ἣν περιήγαγε τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τὸ ὑπάρχον ἐκλογικὸν σύστημα καὶ ἡ ἀμάθεια καὶ διαφθορὰ τοῦ λαοῦ, ἡ δύνατο ν' ἀξιοῖ ἀξιώσεις κομματάρχου καὶ μέλλοντος κυβερνήτου τῆς πατρίδος ;

'Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχει μέσος τις ὄρος κοινοῦ νοῦς καὶ κοινῆς λογικῆς εἰς ὅλα τὰ ἀρχισπονδυλωτὰ, τὰ λεγόμενα ἄνθρωποι ἢ βουλευταί, ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ διπλῆ γνώμη περὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν πλοίων μας εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας ; Χώρα τις, εἰς ἣν ἔχομεν ἀποικίαν ὁμοειδῶν πολυπληθεστάτην, περιέβρασις εἰς τὰς παραμονὰς ἀναρχίας. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ τοποῦ διαφιλονεικοῦσιν ἀμοιβαίως τὴν νόμιμον αὐτὴν ὑπαρξίν· ὁ ἡγεμὸν δὲν ἀναγνωρίζει τὴν κυβέρνησιν του καὶ ἡ κυβέρνησις δὲν ἀναγνωρίζει τὸν ἡγεμόνα· ὁ ἀντιβασιλεὺς εἶναι μίᾳ δύνاميς· ὁ Ἄραμπη πασσᾶς ἄλλη δύνاميς· καὶ ὁ πολὺς ὄχλος ἄλλο· ἴσως καὶ ὁ κληρὸς τετάρτη δύνاميς· ὁ τόπος αὐτὸς ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἀνεξάρτητος, ἀλλ' ἔχει καὶ δύο καὶ τρεῖς ἢ καὶ περισσοτέρους κυρίους. Ὁ Σουλτάνος εἶναι εἰς κύριος· ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία ἠνωμένοι ἄλλοι κύριοι, καὶ χωρὶς ἐκάστη ἄλλοι· ἡ Γερμανία, ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Αὐστρία ἔρχονται κατόπισιν. Κυβερνητικῶς ἐξηρητημένη, οἰκονομικῶς ὑποδουλωμένη, μὲ ἐθνικὸν κόμμα ἐνστακωμένον εἰς ἓνα ἄνθρωπον, μὲ ὄχλον ὡς πάντας τοὺς ὄχλους, ἡ Αἴγυπτος καὶ εἰς τοὺς καλοὺς καιροὺς τῆς ἀκόμῃ εἶναι εἰς κυκεῶν· τί δύναται νὰ ἦναι ἐν περιπτώσει ἀναρχίας πλήρους, τὴν ὁποῖαν ποικίλλουσι σφραγί, διαρπαγαὶ καὶ ἀπειλοῦσιν ἄλλα μείζονα κακά ; Τὸ ἀπέδειξαν τὰ γεγονότα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Ἀπέναντι τῶν προβλεπομένων αὐτῶν, αἱ δύο δυνάμεις Ἀγγλία καὶ Γαλλία πρόεθσαν εἰς ναυτικὴν ἐπίδειξιν πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας. Σκοπὸς τῆς ναυτικῆς αὐτῆς ἐπίδειξιν δὲν ἦτο ἀπλῶς διὰ τὰς δύο αὐτὰς δυνάμεις ἢ προστασία τῶν ὑπηκόων των, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπερέσπισις τῶν πολυειδῶν πολιτικῶν, ἐμπορικῶν καὶ οἰκονομικῶν αὐτῶν συμφερόντων. Ἡ Γαλλία ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς τὰς πλεονεξίας

Ἐν τῇ Ὁδοῦ Αἰόλου εἰς ἀπρόσεκτος ἐπάτησε τὸ πόδι μίᾳ Κυρίας.

Ἡ κυρία ὀργιλῆ: — Εἶσαι ζῶν! Ὁ κύριος χαρίζεις: — Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, ἐν ἡμῶν ζῶν, θὰ σὰς πλάκωνα.

Τὴν Κυριακὴν περὶ τὴν 10ην π. μ. ἐγένοντο ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ Βουλγαρῶν ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, αἱ ἐξετάσεις εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν.

Ὁ νεαρὸς καὶ εὐφυὲς καθηγητὴς κ. Joseph Collard εὐδοκίμησεν ὡς οὐδεὶς ἄλλος.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι εὐρίσκειται οὐχὶ ἐν Ἑλληνικῷ ἐκπαιδευτηρίῳ, ἀλλ' ἐν γαλλικῷ λυκεῖῳ. Ἡ γλυκεῖα ἐκείνη προφορὰ, ἡ περὶ τὸ λέγειν εὐκολία, ὁ τρόπος τῆς ἀπαγγελίας τῶν ζωηρῶν παιδῶν ἐξέπληξαν ἀληθῶς τοὺς παρισταμένους, οἵτινες ἀναχωροῦντες συνεχάρησαν ἐξ ὅλης καρδίας τὸν ἀξίωτον κ. Βούλγαρην, οἵτινος οἱ κόποι καὶ αἱ προσπάθειαι ὅπως ἀνδείξῃ τὸ λυκεῖόν του ἐφάμιλλον τῶν καλλιτέρων εὐρωπαϊκῶν ἐκπαιδευτηρίων ἐκνοποιοῦσαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πληρέστατα.

Ἰδιαιτέρως δὲ ὀρεῖσθαι νὰ συγχαρῶμεν τὸν εὐγενῆ φίλον μας κ. Joseph Collard ὅστις πρὸ δέκα μῶντων ἐγκραταστὰς ἐν τῇ πόλει μας καὶ τσαούτας συμπαθείας ἀποκοιτήσας κατὰ τὰς προχθισινὰς ἐξετάσεις, ὁμολογουμένως ἐδείχθη ἀνώτερος πάντος ἐπαίνου.

Π. Ι. Ψ.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

Ὁ ῥωμῆος ἐργάτης καὶ χειρῶνάς ἐννοεῖ νὰ διασκεδάσῃ καὶ αὐτὸς ὅταν εἴμπορεῖ. Συνήθως εἴμπορεῖ τὸ Σαββατικὸν ἑσπέρας, τὴν Κυριακὴν, τὴν εορτήν. Καταπαύει ἐπὶ στιγμὴν τὸν ἄγριον περὶ ὑπάρξεις, ἀγῶνα, διασκελίζει τὸ κατώφλιον τοῦ καπηλείου ἀφίνων ὀπισθὲν τοῦ ὄλην τὴν ἀρωγὴν τοῦ καθημερινοῦ βίου, στηρίζει τὸν ἀγκῶνα τοῦ ἐπὶ τοῦ τραπέζιου, λαμβάνει εἰς χεῖράς του τὸ ποτήριον, καὶ ζητεῖ νὰ πινῆ ἐν αὐτῷ τὰς μερίμνας του ὡς θανατηφόρα ἔντομα.

Τότε πληροῦται ὁ στόμαχος καὶ πληροῦται ἡ κεφαλή· κατὰ μικρὸν γλυκεῖα τις ναχέλια ὑπεισέρπει εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ· αἱ ἰδέαι του σχίζουσι τὴν πένθιμόν των στολὴν καὶ στολιζονται μὲ ῥόδα· εἶναι ἐν τῇ πραγματικότητι καὶ δὲν εἶναι τὸ βλέμαξ του τὸ σεβαστὸν ὑπὸ τοῦ κόπου ἀνάπτει· ἡ εὐθυμία διαστελλεῖ τὴν μορφήν του· ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ τύλοι τῆς παλάμης του γίνονται ἀπαλώτεροι· θέλει νὰ ἐκδηλώσῃ ζωηρότερον τὴν ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσαν πληθώραν ζωῆς· θέλει νὰ κινηθῇ βιαίως, νὰ πηδήσῃ, νὰ χορεύσῃ καὶ ἡ γλῶσσά του ὑψίσταται γαργαλισμὸν τινα· θέλει νὰ εἰπῇ κάτι τι, θέλει νὰ φωνάξῃ καὶ τραγωδεῖ.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, τ' ἀπόκεντρα πρὸ πάντων, τὸ ἔσμα ἔχει τὸν ἐπιχωριαζόντα τόνον· τὸ τραγοῦδι των εἶναι προῖον τῶν βουνῶν των, καὶ εἶναι γεμάτο δροσιὰ καὶ πλατάνια καὶ λεύκια καὶ τουφέκι καὶ λευθεριά καὶ κλεφτόπουλα ποῦ βοδολᾶν ἐστὸν κάμπο, ἐνέχει δὲ μελαγχολικὴν τινα μονοτονίαν, γλυκὺ τι παραπονίον, περιπαθῆ τινα θρηνησίαν, ὡς νὰ νενουριζῇ τὴν λύπην νὰ

τὴν ἀποκοιμίση, ὡς νὰ θρηνηῇ γιατί πέρασαν οἱ καιροὶ ἐκείνοι τῆς λεβεντιάς, ὡς νὰ ψάλλῃ τὸ συχώριο τῶν ἀνδρείων ποῦ εἰςεὐραν νὰ λαβῶνται καὶ νὰ ἀποθνήσκουν.

Οἱ Ἑπτανήσιοι, ὁ μουσικώτατος λαὸς τῆς Ἑλλάδος, τραγοῦδον τοὺς Στίχους τοῦ Σολωμοῦ καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ Μαντζάρου καὶ τοῦ Σουδιᾶ καὶ συγκινουνοῦνται, καὶ παθαινονται, καὶ χύνουν πολλὰκις θερμὰ δάκρυα ὅταν τραγοῦδον τὸν ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας, καὶ εἶναι ἐξάλλοι ὅταν μέλπουσιν τὸ «ἔτσι κ' ἐμὲ ἡ πατρίδα μου», ἐκεῖνο τοῦ ὁποῖου οἱ Ἄγγλοι ἐκρέμασαν καὶ τὸν μουσικὸν καὶ τὸν ποιητὴν. Ἀλλὰ οἱ Ἑπτανήσιοι δὲν τραγοῦδον πάντοτε ποιήσιν τοῦ Σολωμοῦ καὶ Ζαμπελίου· πλεῖστα ἄσματα των εἶναι Ἰταλικά καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ στίχοι οὗς προσαρμόζουσι εἶνε πολλὰκις ἀνόητοι καὶ γελοιοί.

Ἄλλ' ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς, ὁ λαὸς τῆς καρδίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἔθλου Ἑλληνισμοῦ, τί τραγωδεῖ;

Παριστάνει τὸ ἄσμαξ του ἐπὶ τῶν περσῶν τῆς μελωδίας διερχομένην στιγμιαίως τὴν εἰκόνα τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος του, τῶν ἐθνικῶν πόθων του; τῷ ἀναπαριστᾷ τὸ χαριτωμένον κορμὶ τῆς ἐρωμένης του, τὰς ἀγωνιώδεις ὥρας τῆς προσδοκίας ὑπὸ τὰ παραθύραξ τῆς, τοὺς μακροὺς πλοκάμους τῆς, τὸ λαθραῖον παρὰ τὴν θύραν φίλημα; Ὅταν τραγωδεῖ ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς ἄδει τὸν ἔρωτα καὶ τὴν δόξαν, τὴν καλλονὴν, καὶ τὴν ἔλευθερίαν, ἢ τὸ θέλητρον τῆς ἀφυπνιζομένης φύσεως, ἢ τὸ μυστήριον τῆς ἐσπέρας, ἢ τοὺς βράχους καὶ τὴν πεδιάδα, ἢ τὸ ἐπιστρέφον ποιμνίον, οὕτινος ἀκούεται μακρόθεν ὁ γλυκὺς τῶν κωδῶνων ἦχος, ἢ τὴν λέμβον ἥτις πετᾷ ὡς λαβρὸς ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ φέρεῖ μετ' αὐτῆς τὴν φίλην;

Ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς ἀπλούστατα ἄδει ὅτι μυρίζε ὠραία τὸ σπανάκι μὲ τὸ ρίζι, ὅτι αἱ παπαροῦναι βασιανίζουσι τὴν καρδίαν του, ἄδει τὴν κανελόρριζα μὲ τῆς κανέλας τάνθη, ἄδει τὸ σινανὰ σινανὰ καὶ τὸ σελάμ σολγέ.

Ἦν δ,τι ἀνόητον, σκαῖόν, ἀηδὲς, σιχαμερὸν, πᾶν ὅ,τι ἐκπέμπεται ὡς ἀναθυμίασις ἐκ τῶν μεμολυσμένων καταγωγῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πᾶν ὅ,τι ρυπαρὸν, ἡλίθιον, εἰδεχθὲς, καὶ ὡς ἔννοια καὶ ὡς μέλος, πᾶν ὅ,τι σύρεται καὶ κυλιέται εἰς τὸν βόρβορον τῶν στενῶν τοῦ Γαλατῆ, ἐκβράζεται εἰς τὴν Σύρον καὶ τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἐπειτα διαχέεται ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐξαπλοῦται, πλημμυρεῖ ὡς χολέρα, καὶ μολύνει τὴν ψυχὴν, καὶ θανατόνει τὴν καλλιαισθησίαν, καὶ νεκρόνει τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐπισκεφθῆτε τὰ καπηλεία, διέλθετε τὰς ὁδοὺς τῶν συνοικιῶν μίαν ἑορτὴν καὶ ἀκούσατε· θὰ ἰδῆτε ἂν εἶνε λαὸς αὐτὸς ὁ τῶν Ἀθηναίων λαὸς ἡλίθιος εἰς τὸ ἄσμαξ του, εἶνε λαὸς ἡλίθιος καὶ εἰς τὰ αἰσθήματαξ του, εἶνε λαὸς ἡλίθιος καὶ εἰς τὰ καθήκοντά του, εἶνε λαὸς ἡλίθιος καὶ εἰς τὰ δικαιώματά του· θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ ἄσμαξ του ἐκκρίνεται ἀπὸ τὸ στόμαξ του ὡς σείλος· θὰ ἰδῆτε ὅτι ἂν ἡ μέθη τοῦ προξενῆ ἔμετον, ὁ χειρότερος ἐμετόξ του εἶνε τὸ ἔσμαξ του.

Καὶ τί κάμνει λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὤρδειον δώδεκα ἔτη τόρα; Προορισμὸξ του εἶνε νὰ διδάσῃ μπάσα βιάλιαξ καὶ φλάουτα εἰς δύο τρεῖς, οἱ ὅποιοι εἶχον τὰ μέσα νὰ τὰ διδαχθῶσι καὶ ἄνευ τοῦ ὤρδειου;

Πότε θὰ καταρτισθῶσι ὠδικοὶ θιάσοι οἱ ὅποιοι διατρέχοντες πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος θὰ διαδώσωσι ὠραία ἄσματα μὲ ὠραίας στροφὰς καὶ ὠραίαν μουσικὴν, κινουνοῦντες ὡς ὁ Ὀρφεὺς τὸν λίθον; Ἄν δὲν ὑπάρχουν κατὰλληλα ἔσματαξ πρὸς τονισμὸν, ἂν δὲν ὑπάρχῃ κατὰ-

ληλος μουσικὴ ἄς γείνωσιν διαγωνισμοὶ καὶ ὅθ' ἦναι οἱ εὐγενέστεροι, οἱ ὠφελιμώτεροι καὶ οἱ πρακτικώτεροι διαγωνισμοὶ τῶν προταθέντων ποτὲ ἐν Ἑλλάδι. Θὰ ἰδῆτε τότε μετὰ πόσης προθυμίας καὶ μετὰ πόσης ταχύτητος θὰ μάθῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ τραγωδῇ. Τὸ ἑλληνικὸν οὐκ ἔχει ἕξειαι τὴν ἀντίληψιν. Ὁ Ῥαγκαβῆξ ἐν τῇ Πανδώρα ἔγραψε στίχους μετὰ τῶν γερμανικῶν μελωδιῶν ἐφ' ὧν τὰς ἐφήρμοσε, καὶ ἔως τόρα ἐτι εἰς πᾶσαν γωνίαν ὅπου ὑπάρχει Ἑλλήν ἀκούονται κάπου κάπου τὸ «μαῦρ' εἶν' ἡ νύκτα ἔς τὰ βουνὰ, τὸ ἀσὲ σὲ ὅπου πηγαίνω» τὸ «στὴ μέση τὸ σκαθὶ μου». Τὸ τραγοῦδι τῆς Βρασιλιανῆς ὅπερ προφέρουσι ἔφερον ἐδῶ ὁ Ἀντώνιος μὲ τὴν χωλὴν του σύντροφον εἶχε γίνεῖ δημοτικώτατον, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς λούστρους τοὺς ἦκουε τραγοῦδόντας trollez gaiement.

Νομίζω ὅτι τὸ θέμα εἶναι ἀντάξιον τοῦ νευρώδους καὶ καλλιτέχνου καλάμου, φίλτατε Καλιβάν, καὶ πρέπει νὰ τὸ ἐπιληρθῆξ διότι ἂν ἀκούσῃς . . . ἀλλὰ σὺ ἀκούε ὅ,τι θέλεις, ἐγὼ δὲν ἀκούω τίποτε, κλείω ἐρημητικῶς τὰ ὠτά μου διότι μεταξὺ τῶν ὀλκῶν τῶν κυνῶν ἀκούω καὶ παρατόνους τινας καὶ βραχνὰς φωνὰς ὠρσιμένας:

Ἄν δὲν εἰςεῖρες νὰ ψήσης μακαρόνια
χόπλα χόπλα
Τί τὸν ἤθελες τὸν ἄνδρα δίχως δόντια
χόπλα χόπλα.

Ἐουλεκνός.

ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

Εἰς τὰ καλά καθούμενα ἴστην Αἴγυπτο τὶ θέμε; γιὰτὶ καὶ τὰ βαπόρια μας ἴστην Ἐρυθρὰ ν' ἀρχίζουσι; γιὰ τὴν σφαγὴν ποῦ ἐγίνε ἐμεῖς μονάχα φταίμε, ἂν δὲν τὰ ἴστέλλαμε, Ρωμηοὺς δὲν ἤθελαν νὰ σφάζουσι. Ἐκεῖνος ὁ Πρωθυπουργὸξ μᾶξ πῆρε ἴστο λαϊμὸ του, γιὰ νὰ μᾶξ δεῖξῃ τάχατε πολιτικὴ ἱππέτου.

12 =ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ" = 12

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἴδε ἀριθ. 303)

Οἱ φοιτηταὶ διοικηταὶ τῆς Ἑλλάδος.

Θυμωμένος ἔβρασα πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ὁποῖου οἱ φοιτηταὶ μετὰ πολιτῶν ἐκράυαζον πρὸς τὸν περίεξ στρατὸν, κάτω τὸ ὑπουργεῖον.

Εἰς λοχαγὸξ παραφουρκισθείξ διέταξε τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατιώτας νὰ προσβάλωσι τοὺς φοιτητάξ καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν προπυλαίων.

Ἦτο πρώτη φορὰ τότε καθ' ἣν, νὰ εἴπω οὕτως, ἐμόλυνε ποὺς στρατιώτουξ τὰς βαθμίδας τοῦ Πανεπιστημίου, τὸ ὅποσον εἴτε φοιτηταὶ καὶ ὁ λαὸς ἐθεώρουν ἀπαράβιαστον ἄστυλον.

Ἄν οἱ Ἑγγλέζοι ἔστειλαν βαπόρια καὶ οἱ Γάλλοι, μὰ ἔχουσι συμφέροντα ἐκεῖνοι καὶ σκοτούρες· ἀλλὰ ἐμεῖξ; δὲν βλέπομε τοῦ ἔθνους μας τὸ χάλι, μόνον ζητοῦμε ψεύτικες νὰ δεῖξουμε φιγούρες; Γιὰ τὸ Θεὸ, Πρωθυπουργέ, τὴ θέσι μας στοχάσου, ἄς λείψουν ἡ παλληκαριαίξ, νὰ κάθουσι ἴστ' αὐγά σου.

Ποῖὸξ διὰβόλος σ' ἐφώτισε τέτοια δουλειὰ νὰ κάμῃς; τί σούθε μὲ τὸν Ἀραμπῆ νὰ μᾶξ ἀνακατώσῃς; καὶ ἂν ἐξαφνα σου φώναζαν Ὀπίσω αἱ Δυνάμεις, τί λόγο θέ νὰ εὐρισκῃς νὰ τοὺς ἀποστομώσῃς; Ἐ! κύριε Πρωθυπουργέ, ποῦ μᾶξ τὴν πῆξ τὴν κλάρα; ἐμεῖξ καλὲ δὲν εἴμαστε γιὰ μάλλωμα καὶ ἄνταρα.

Ἰστὴ θάλασσά μας ἄς κυλοῦν οἱ πυργωτοὶ μας στόλοι, ἴστὴ θάλασσά μας κανονιαίξ ἄς ρίχνουσι ἴστον ἄερα, μόνον ἐδῶ ἄς κάνομε τὸ παλληκαρὶ ὄλοι, μόνον ἐδῶ ἄς στήνομε πολεμικὴ παντιέρα. Μόνον ἐδῶ ἄς γίνωται φιγούρες ὕσαιξ θέμε, μόνον ἐδῶ ἄς τρίζουμε, ἄς βράζουμε, ἄς καίμε.

Ἄς βάλλουμε τῶν σεβαστῶν προγόνων τῆς γλαμύδες, τοὺς σιδερένιους ὠρακας, τὰ κράνη, τῆς γαργόνες, ἄς σριζομε ἴστο χέρι μας κοντάρια καὶ ἀσπίδες, ἄς γίνουμε τῆς Ἀποκρηαίξ ποζάτοι Μακεδόνες. Καὶ μὲ τ' ἀρχαία δόρατα σωστοὶ παλληκαράδες τοῦ Γιαννουπούλου τοὺς παχεῖξ νὰ τρώμε μπακλαβάδες.

Χλαμύδες κατακόκκινες παντοῦ ἄς κυματίζουσι παντοῦ ἀσπίδων, κονταριῶν κτυπήματα καὶ κρότοι, καὶ ἄρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ ἴστοὺς δρόμους ἄς γυρίζουσι Μαστιγοφόροι Αἰᾶντες, Τιτζάνες, Δὸν Κιχῶτοι.

Ἡ ἀποτοληθεῖσα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ στρατιωτικὴ εἰσβολὴ ἐξήγειρεν εἰς τὸ ἐπακρον τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν.

Ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς πόλεως οἱ πολῖται ἐσπευδὸν πρὸς ἐπικουρίαν τῶν φοιτητῶν συμπλεκόμενοι καθ' ὅδιν μετὰ τοῦ στρατοῦ.

Ἡ ἀποτοληθεῖσα προσβολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἔδει ἀμέσως ν' ἀπαλειφθῇ.

Ἀμέσως συνεκροτήθη ἐπιτροπὴ ὑπὸ τοῦ Φιλλήμονος, Ράλλη, Στεφανίδου καὶ ἄλλων, ἥτις μετέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὅπως παρὰ τοῦ βασιλέως ζητήσῃ τὴν δέουσαν ἐκνοποίησιν.

Ὁ Φιλλήμων παραστάξ μετὰ τῶν ἄλλων πρὸ τοῦ βασιλέως, ἐλάλησεν οὕτω:

Ἄ Β α σ ι λ ε ὖ !

Ἐσήμερον τὸ Πανεπιστήμιον ὑπέστη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ σαξ δεινὴν προσβολήν.

Ἄπετόληθησαν νὰ μᾶξ λοχίσοι καὶ ἐν αὐτοῖξ τοῖξ προπυλαίοιξ αὐτοῦ.

Ἐζητοῦμεν, ἐξ ὀνόματος τῶν φοιτητῶν ὅλων, παρὰ τοῦ βασιλέως μᾶξ παρχειματικὴν τιμωρίαν τοῦ προσβαλόντος ἡμᾶξ λοχαγοῦ.

Ἄδὲν εἰμεθα, βασιλεῦ, στασιασται τοῦ θρόνου, τούναν-

Μόνον ἐδῶ ἄς γίνεται πολέμου παντομίμα,
μὰ παραίξω, πρὸς Θεοῦ, μὴ προχωρήτε βήμα.

Μόνον ἐδῶ, ἀλλὰ ποτὲ εἰς τοὺς προστάτας ξένους
μὴ δεῖξουμε πῶς νοιώθουμε κ' ἑμεῖς ζωὴ ὀλίγη,
ἐμπρὸς των ἄς μὰς ἔβρισκουνε παντοτεινὰ σκυμμένους,
καὶ κάθε πόθο κ' αἰσθημα ὁ φόβος ἄς μὰς πνίγη.
Δούλοι τυφλοὶ καὶ ἄφωνοι ἐμπρὸς ἑστῶν κηδεμόνας,
ἀλλὰ ἐδῶ μὲ δόρατα, μὲ πέλτας, μὲ σφενδόνας.

Ἔτσι ζητεῖ πολιτικὴ γυναικομαθημένη,
αὐτὰ ὁ λεπτεπίλεπτος φωνάζει Δεληγιάννης,
μαζί του κ' οἱ ἡμιέτεροι φωνάζουν βραχνιασμένοι,
κ' ἀξίζει μὲ ἀνθόνερα καὶ ῥόδα νὰ τοὺς βάνης.
Μὴν παύης, ὄλο γαύγιζε, Ἐρμαφροδίτων κόμμα,
χωρὶς ποτὲ μὲ τῆς ἄντροπῆς νὰ βάρσσαι τὸ χρώμα.

SOCRIS.

Ο ΚΥΑΝΟΠΩΓΩΝ ΕΝ ΦΑΛΗΡΩ.

Θάλασσα ἦτις ἐμυκᾶτο, αὐρα ἦτις ἐδρόσιζεν, ἡ Ζου-
φροᾶ τῆς ὁποίας οἱ κόλποι ἐξεχειλίζον, ὡς τὰ κύματα εἰς
τὴν ἀκτὴν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὄλων ἐρόφωον ὡς σιρόπι φιλη-
μάτων τὸ σακχῶδες ἐκείνο ἐκχύλισμα, ὁ Καύλας ἐξύ-
φωνος, ὅστις ἦτο ἀληθὴς Δροσούλας, ὁ κωμικὸς Ποπῶλ,
ὅστις ἦτο ὁ Γέλως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ ὀρχήστρα ἦτις πῆ-
γαινε περὶφρημα, ὁ κόσμος ὅστις διόλου δὲν ἦτο ὠραίος
καὶ κανενὸς δὲν τοῦ ἐμελλε τί γίνεται εἰς τὴν πλατεῖαν,
ἀλλὰ τί γίνεται εἰς τὴν σκηνὴν, ὁ ἀμίμητος Μπρονέτ
ὅστις ἔκαμε τὸν Βασιλέα περιφρημα, ὅπως εἶναι, ἀληθῆ
ξεμουκλιμένον, ὅλα αὐτὰ ὑψώσαν ἓνα μικρὸν ὀβελίσκον
ἐπιτυχίας τοῦ Barbe-Bleue ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Φαλήρου.

τίον ἀπαιτοῦμεν τὴν ἀκριβῆ τοῦ Συντάγματος τήρησιν,
διότι ἡ φύλαξις αὐτοῦ εἶναι ἀνακταμένη εἰς τὸν πα-
τριωτισμὸν συμπτάντων τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὡς τοιοῦτοι
καὶ ἡμεῖς αἰτοῦμεν τὴν πλήρη αὐτοῦ ἐφαρμογὴν.

Ἄν μὰς λογγίξη σήμερον ὁ στρατός σας, αὐριον πολὺ
ἐνδεχόμενον ν' ἀντιτάξη ὁ λαός σας κατ' αὐτοῦ τὴν τοῦ
ἐθνοφύλακος λόγην.

Τὸ ὑπουργεῖόν σας, βασιλεῦ, βραίνει πολὺ σκολιὰν πο-
λιτικὴν ὀδὸν καὶ ὠθεῖ εἰς τὰ ἄκρα πολὺ τὴν ἐξερεθισθεῖ-
σαν ἡδὴ ἰκανῶς κοινὴν γνώμην.

Ἄν σήμερον περιοριζώμεθα εἰς εἰρηνικὰς διαδηλώσεις
κατὰ τῶν παρανομούντων ὑπουργῶν σας, αὐριον ἐνδεχό-
μενον νὰ πρυθώμεν μετὰ τοῦ λαοῦ εἰς τολμηρότερα δια-
θήματα.

Ἄγχα πάντες τὸν βασιλέα μας, αἰτοῦμεν τὴν παῦσιν
τῶν ὑπουργῶν αὐτοῦ καὶ ἀναμένονεν εὐσεβῶς ἄμεισον
ἀπάντησιν.

Ἡ μὲν αἰτησίς σας, ἀπάντησεν ὁ Ὄθων περὶ τι-
μωρίας τοῦ προσβαλόντος τὰ τοῦ Πανεπιστημίου προπό-
λαια, τὸ ὅποιον ἐκέλευσα νὰ θεωρηθῆται ὡς ἄσυλον πάντο-
τε, θέλει ἐκπληρωθῆ διὰ τῆς τιμωρίας τοῦ τῆς ὑπηρεσίας

Πηγαίνετε νὰ τὸν ἰδῆτε τὸν ὀβελίσκον. Ὁ Ρηγόπουλος θὰ
ἔλεγεν ὅτι ὁ ὀβελίσκος σύγκειται ἀπὸ χειροκροτήματα,
ἀνευφημίας, λίγον ὠκεανόν, ἓνα σάκκον ζάχαρι, διότι εἴ-
χομε ζαχαρώσει ὄλοι, κ' ἓνα σακκὶ καφέ, διότι εἰς τὰ
διαλείμματα ἐρροφῶμεν ὄλοι μόκαν.

Ἦτο Κυανοπώγων λαχταριστός, χορταστικός, εὐφραν-
τικός. Ὁμοίαζε πρὸς γλύκισμα ζελέ' καὶ ἦσαν ζελέ οἱ
ὠριμώτατοι κόλποι τῆς Ζουφροᾶ φρίσσοντες ὑπὸ τὴν αἰ-
σθησιν τοῦ ἄσματος, ὡς τρελλὰ νερὰ ὑπὸ τὸ παιζιμὸν τῶν
ἀκτίων. Τὸν τύπον τῆς τελειότητος τὸν ἔδωσαν κατὰ
πρωτίστον λόγον καὶ οἱ τρεῖς, ἡ ὑψίφωνος, ὁ ὀξύφωνος καὶ
ὁ κωμικός. Ἡ πρωτοτυπία τῆς ἐκτελέσεως συνίστατο εἰς
τὴν προσθήκην ἀφθόνου μιμικῆς εἰς τε τὸ ἄσμα καὶ τοὺς
λόγους. Διότι ἡ μουσικὴ τοῦ Ὁρμπάχ, ὀρχηστικὴ ἔν-
τοῖς πλείστοις τῶν μελοδραμάτων αὐτοῦ, ἐν τῷ **Κυα-
νοπώγωνι**, τῷ λυρικωτέρῳ ὄλων, εἶναι κυρίως μιμικὴ.
Τὴν μιμικὴν αὐτὴν χρωματίζουσεν τὸ ἔργον ὡς εἶδος τι
μπαλέτου, ἐξετέλεσε μετὰ χάριτος μὲν πολλῆς ἡ κυ-
ρία Ζουφροᾶ, μετὰ λεπτότητος ὁ κ. Καύλας καὶ ὡς
ζωντανόν νευρόσπαστον ὁ κ. Ἀρμάνδος.

Αὐτὰ ὅλα διὰ τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον ἦσαν νέα θέλη-
τρα, τὰ ὅποια ἡ μὰς τὰ ἐκρυπτον ἢ τὰ ἠγνούσαν καὶ ἡ
Μινέλλα καὶ ἡ Ραχκάνη καὶ ἡ Λασάλ καὶ οἱ συνοδεύον-
τες αὐτὰς ὀξύφωνοι καὶ οἱ κωμικοί.

Χθὲς λοιπὸν εἶχονεν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ Κυανοπώ-
γωνος, ἀποκαλυπτήρια φθάνοντα εἰς τὴν κ. Ζουφροᾶ μέ-
χρῃ ἐξημερώματος καὶ εἰς τὴν πριγκηπέσσαν Ἐρμιάν μέ-
χρῃ μεσημβρίας, ἀλλὰ μεσημβρίας ἀθηναϊκῆς, ξηρᾶς καὶ
κονιοπάζου.

Ἀναθέτομεν εἰς τὸν σπινθηροβολοῦντα BLOWITZ νὰ
παρκαλουθῆσθ ὅλα τὰ κινήματα τοῦ **Κυανοπώγωνος**.

λοχαγοῦ, τὰ δ' ἄλλα περὶ τοῦ ὑπουργείου μου, ἀφοῦ σκε-
φθῶ, θέλω λάβει ἀπόφασιν τινα.

Δέον, βασιλεῦ, ἐπανέλθετε ἐντονώτερον ὁ Φιλήμων,
πᾶσα ἀπόφασίς σας νὰ λάβῃ ταχέως πέρας. Ἐκτραχύνει
τὰ πνεύματα πᾶσα βραδύτης.

Ἄλλὰ, κύριε φοιτητὰ, ἀνταπήνησεν ὁ Ὄθων, ἡ
γλώσσά σας δύναται νὰ θεωρηθῆ πολὺ τραχεῖα καὶ ἴσως
εἶναι ἀνάγκη νὰ περισταλῆ ὀλίγον. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πα-
ραπεμφθῆτε εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, ὅπως ἐκεῖ κάλλιον ἐπε-
ξηγήσῃτε τὴν ἔνοιαν τῶν λόγων σας καὶ ἐκφράσῃτε
ἐλευθεριώτερον καὶ καθαρώτερα τοὺς πατριωτικοὺς στο-
χασμούς σας. Δύνασθε ἡδὴ ν' ἀπέλθῃτε. Ὁ λοχαγὸς θὰ
τιμωρηθῆ πειθαρχικῶς.

Μόνον; ἠρώτησεν ὁ Φιλήμων ξηρῶς.

Μόνον, ἀπάντησεν ὁ Ὄθων.

Μετὰ τὰ λεχθέντα ἀπῆλθον ψυχρῶς ἀποχαριτεῖσαντες
τὸν βασιλέα.

Ὅταν μεταβάντες εἰς τὸ Πανεπιστήμιον διεκοίωσαν
εἰς τοὺς ἀναμένοντας φοιτητὰς τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως,
αὐτοὶ διελύθησαν ἡσύχως.

Ἐπιθυρήσῃ δὲ, ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον ἀνεμεμιγ-
μένα ὄργανα τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας.

ΕΚ ΜΕΘΑΝΩΝ

Φίλιτατοι συντάκται τοῦ «Μὴ Χάνεσαι»

Μέθωνα, 7 Ἰουνίου 1882.

Ἡ ἱστορία τοῦ ταξιδίου μου θὰ σᾶς κάμῃ βεβαίως νὰ
γελάσητε ὡς γελῶ καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ὅτε πα-
ρῆλθον ἢ πλῆξις, ἀλλ' ἂν σκεφθῆτε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν
τὴν τότε θέσιν μου, ἔχοντος τὴν οἰκογένειαν μετ' ἐμοῦ,
θὰ φαντασθῆτε τὴν στενοχωρίαν μου, μ' ὄλην τὴν ἀπά-
θειαν, τὴν ὁποίαν φαινομενικῶς πλέον ἐτήρησα πρὸς κα-
θησύχασιν τῶν λοιπῶν.

Ἐν Πειραιεὶ λοιπὸν ἐκοιμήθην ἐντὸς τραπεζαρίας μι-
κροῦ μαγειρείου καὶ ἐπὶ τραπεζῶν θέσας παραπλεύρως ταύ-
τας καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ λύσω τὰ δέματα τῶν ἐπιπλῶν
μου καὶ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καλὸν εἶναι, κάμνον τις τα-
ξειδίων, νὰ παραλαμβάνῃ καὶ ὄλον τὸ νοικοκυριό του μα-
ζι, στρώμματα, τσανάκια καὶ τσάκαρα ἀκόμη, διότι τὸ
ἀσανίδωτον ἔδαφος ἦτο ὀλόθρεκτον.

Καὶ ἔως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα ἔβαινε καλῶς μ' ὄλους τοὺς
ροβερούς ψύλλους καὶ κώνωπας, ἀλλὰ καθ' ὕπνου εἶδον
ὅτι ἔθεσαν, διακρινόμενον βουλευτὴν (δὲν σᾶς λέγω τὸ
ὄνομα του, διότι θὰ τὸν διαφιλονικῆσητε μετ' ἄλλου) ἐπὶ
ἀσυνειδήσια, ἐντὸς ταψίου καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ τὸν στεί-
λωσιν εἰς τὸν φούρνον κί ο υ β έ τ σ ι (παράξενον ὄνειρον).

Ἐγείρομαι καὶ ἀρχίζω τὰς φωνάς. Ὁ μάγειρος τρέχει
πᾶραυτὰ ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου μετ' ἡμετέραν
μάχαιραν τῆς κουζίνας ὑψωμένην, ὑποθέσας ὅτι κατὶ
συμβαίνει. Ἐγὼ πείθομαι καὶ ἐξυπνος, ὅτι εἶναι ἀληθὲς
τὸ ἐνόητον καὶ ὅτι ὁ μάγειρος ἤρχισεν τὴν ἀνθρωποφα-
γίαν ἀπὸ ἀσυνειδήτους, ἀναμνησθεὶς μάλιστα καὶ τὸν
μάγειρον, ὅστις ἐπετέθη κατὰ τοῦ Ουμβέρτου τῆς Ἰτα-
λίας, καὶ ἀντὶ τοῦ ξίφους μου, ὕπερ δὲν ἔχω πλέον, ἀρ-
πάξω τὸ λεπτόν θερινὸν ἀλεξήλιόν μου καὶ—ὀπίσω ἀν-
θρωποφάγοι, κράξω, βγάλτε τὸν ἀνθρωπον ἀπὸ ταψί, πῦ
εἶσαι ἀστυνομία καὶ χωροφυλακὴ; Ἐμπρὸς κατὰ τοῦ μα-
γειροῦ.

Τὴν ἐσπέραν ἐγένετο μυστικὴ συνεδρίασις εἰς τὸ σπίτι
τῆς Μαριγούλας, ὕπου μεταξὺ τῶν ἄλλων παρήσαν καὶ ὁ
Σκαρβέλης καὶ ὁ Μωραϊτίνης.

Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Μαριγούλα, ὁ κουρός σας ἔδωκε
τὴν ρομπατοῖνα.

Ἄμ ὅθ τοῦ βγγ ξυνή, ἀπάντησεν ὁ Ράλλης. Ἐχει
νὰ φρά σάτυρα ποῦ θὰ πᾶν ἀντάρα.

Νὰ μὴ τύχη, ἠρώτησεν ἡ Μαριγούλα, σὺ ποῦ ὄμι-
λεῖς γιὰ σατύρας πάντοτε, μὴ τύχη, λέγω, καὶ ἔγραψες
σὺ καὶ τὴ δική μου;

Πρέπει, εἶπεν ὁ Φιλήμων, νὰ γράψωμε ἓνα σποδρό-
τατον ἀντιβασιλικὸν ἄρθρον.

Βρὲ, αἰ χάσου, μὲ τὰ ἄρθρα σου, διέκοψεν ὁ Στε-
φανίδης. Χαμπάζει ὁ Ὄθων ἀπὸ ἄρθρα καὶ κωδύκελα;
Στοῦ κουφοῦ τὴν πέρτα ὅσο θέλεις βρόντα. Κουφοῦ καμ-
πάνα κ' ἂν βροντᾶ, στραβὸν ἂν θυμιατίζης καὶ μεθυ-
σμένο ἂν κερνᾶς, ὅλα χαμένα τᾶχει.

Παρομιῶν τὸ ἀνάγνωσμα, ἀπάντησεν ὁ Ράλλης,
καὶ τί θέλει τὸ μεγάλο σου τὸ κεφάλι, κεφάλια, νὰ κά-
μωμε;

Μὲ μπουνταλάδες ἐγὼ δὲ μιλῶ.

Οὐτ' ἐγὼ μὲ κερραγιὸς μπερντέδες.

Ἄλλ' ὁ μάγειρος, ἐννοήσας φαίνεται, ἤρχισεν νὰ γελά
καὶ μὲ λέγει ἀπαθής:

Κύριε, δὲν εἶνε τίποτε, τὸ ταψὶ ἐκεῖ ποῦ βλέπετε
ἔχει γουροῦνι κρουβέτσι καὶ τὸ ἔχω γιὰ αὐριον, ἀλλ' ἐκεί-
μῆθης ἐπὶ τῆς τραπέζης ποῦ λιανίζω τὸ κρέας καὶ ὄνει-
ρεύθης. Μπα! μπα! μπα! Ἐγὼ, ὄχι μόνον ἀνθρωποφά-
γος δὲν εἶμαι, ἀλλὰ καὶ καλὸς χριστιανός· νηστεύω τε-
τράδη καὶ παρασκευὴ καὶ ὄλες τῆς σαρακοστῆς.

Νηστεύει, ἐσκέφθη, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐμποδίζει
νὰ μαγειρεύῃ τεμάχιον βοῦς προσβεβλημένου ἀπὸ τύρον,
ἢ ἀλόγου, ὅπερ αἰτίναζε τὰ πέταλα καὶ γάλον ἢ ὄρνιθα
ψοφίσαντα ἀπὸ εὐφλογίαν, χάρις εἰς τὴν αὐστηρὰν τῆς
ἀρχῆς ἐπιτήρησιν.

Ἰαν πρῶτ' ἔδεσα ἐκ νέου τὰ ἐπιπλά μου (ὁποῖα ἀγω-
νία) καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ καθαρῶτατον ἀτμόπλοιον Κρήτη.
Πρῶτη δέ μου φροντίς, ἀφοῦ παρήγγειλα Λουκούλειον
πρόγευμα, ἦτο νὰ βιβθῶ εἰς τρίωρον ὕπνον, ὃν διεδέχθη
τὸ πρόγευμα, εἰς ὃ σᾶς ἐνεθυμήθην ὑψώσας κουπάρι (1)
εἰς ὑγίαν τῆς παρείας.

Περὶ τὴν 10ην π. μ. εἰς Μέθωνα. Νέα διασκεδάσις.
Ὁ μπάρμπα Γιάννης, οὐχὶ ὁ κανατᾶς, ἀλλ' ὁ λεμβοῦχος
ἐνεφανίσθη.

Μπάρμπα Γιάννη μετ' ἡμέραν ἐδῶ.—Πόσοι εἰσθε
καὶ δυὸ φράγγα τὸν ἀνθρωπο—Τρεῖς—Λοιπὸν ἔξῃ φράγγ-
γα καὶ θὰ πᾶρω κ' ἄλλους.—Μὰ εἶνε δύο βήματα.—ἔ-
τσι πέρω, ἂν θέλης.

Τῷ ἔδωκα ἓν πεντόφραγγον, διότι τὸ ἔχει μονοπωλεῖον.
Ἰποπερτόν δι' ἡμᾶς τοὺς π λ ο υ σ ῖ ο υ ς (γελάσατε καὶ
σεῖς), ἀλλ' οἱ πτωχότεροι;

Ἀπεβιβάσθη. Οἱ ὀλίγοι θάλαμοι πλήρεις. Κατέφυγον
μακρὰν ὀλίγον τῶν λουτρῶν εἰς καλύβην—δύω δραχμὰς
τὴν ἡμέραν ἐνοίκιον (εἶναι ἀποκοπὴ κατὰ χωρίον) καὶ
ἐπὶ βαρελίον ποσίου ὕδατος ἔθεσα σανίδας καὶ οὕτω ἔ-
καμα κλίνας.

Ἐνταῦθα εἶναι ἀρκεταὶ οἰκογένειαι, διότι τὰ λουτρὰ
εἰσὶ ἰαματικὰ, ἀλλ' ὄλωσ ἀπεριποίητα. Δύω γουρνες,

1) Κουπάρι ἐκ τοῦ κοῦπα σημαίνει πρόποσις.

Ἐρεῖς ὅτι ἐγὼ δὲν περιορίζομαι μόνον σὲ λόγια,
ἀλλὰ καὶ ἐν τούτῃ τῇ ἀγίᾳ καὶ θαυματουργῇ σφαλιάρᾳ
βοήσομαι καμμιά ὥρα.

Παρενέβη ἡ Μαριγούλα καὶ:

Ἀρῆσατε τὰς ἀνοησίας, εἶπε, καὶ κυττάξτε πῶς
θὰ τὰ φτειάσατε μετ' ὁθωνα καὶ τί μάθημα θὰ τοῦ
δόσετε. Προσβολὴν ἀντὶ προσβολῆς.

Μοῦ κατέβη μιὰ ἰδέα, ἐπανέλαβεν ὁ Στεφανίδης.
Νὰ πᾶρωμε τέσσαρα γαϊδούρια, νὰ τὰ φορτώσωμεν κο-
πιὰ καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τῆς πόλεως νὰ συναθροί-
σθωμεν στὴν Ὁραϊκὴ Ἑλλάδα φωνάζοντες κ ο π ρ ι ᾶ γ ι ᾶ
τ ο ὗ ς β α σ ι λ ι κ ο ὗ ς.

Λαμπρὰ, ἀνεβόησε καὶ Κώστας ὁ ἀνατολίτης,
πέρω κ' ἐγὼ γαῖδαρο.

Τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς κατὰ τῶν βασιλέως διαδη-
λώσεως ἐπεδοκισμάσθη καὶ τὴν ἐπιούσαν, ὁ Στεφανίδης,
ὁ Κώστας, ὁ Ράλλης καὶ ὁ Φιλήμων ἦσαν γαϊδουρολάται.

Τὸ συμβᾶν κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχεν ἐννοηθῆ, ὅταν δὲ ὁ
Στεφανίδης ἐβόησε παρὰ τὴν Ὁραϊκὴν Ἑλλάδα κραυγά-
ζων μετ' ἡμετέραν γαϊδουροφονάρᾳ του—Πάρτε καλὴ κοπιὰ
γιὰ τοὺς βασιλικούς, οἱ ἐκεῖ χωροφύλακες τὸν στρώσου
ἐμπρός.

μακροβιότητα εύτυχώς, παρά τὸν παράλιον βράχον, ὅθεν ἐξέρχεται τὸ ὕδωρ, ὅπως εἶναι ἀομιχρὸν καὶ ἔχει γευσὴν κλοῦδιου αὐγού, χρησιμεύουσαι διὰ τοὺς ἀνδρας καὶ γυναῖκες. Τὰς γουρνας αὐτὰς ἐνοικιάζει ἡ Κυβέροσις καὶ ἐσπότης εἰς τινα, ἀντὶ τριῶν χιλιάδων ἐκάτον. Τούτῳ χριστὸν δὲν ἐξοδεύει τὸ ἐνοικίον νὰ τὰ ἐπιθίουθωσι. Παντοῦ ἀμείλιτα.

Πῶς περνατε ἀπὸ τρόφιμα ἡρώδησα—φωτὶὰ τὰ ἐξοδεύει, μ' ἀπὴνησας γελάων ἕνα παιδί τῆς μακάριος, εἶναι δύο μαγειρεία. Τρωγόμεν λοιπὸν εἰς τὰ ξυνοδοχεῖα καὶ ὅσα ὅσα.

Οἱ Μεθωνῖται ὀμιλοῦν καὶ ὀλίγα ἐλληνικά, κί γυναῖκες τῶν ἔνωσῶν καὶ ὀλίγα ἐλληνικά (δὲν εἶναι ὑπερβολή, ὅτι γράφω) κυρίως οἱ συλλαγματικοὶ οὗτοι πολεῖται ὀμιλοῦν ἀρθεναίτικα.

Ἐτληῖωσα. Θὰ ὑποπτεύετε ἴσως μὲθ' ὅσα σὰς γράφω, ὅτι εἶμαι δυσηρηστημένος ;

Ἦ ἀκούτε. Ἐχω ναργιλὴν καλὸν, καλὸ τομηπέκι, καὶ τεχνίτην προπαρασκευαστήν. Πάρτε λοιπὸν κἀθῶ.

Χαίρετε. **Φιλῆς.**

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

—Παρά τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διός.—

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΟΔΟΥ :

Εἰσητήριον λουτροῦ λεπτὰ **20**
 Ἐνδύματα (ποδήρης ἐσθῆς, περισκελίδις, χειρῶνακτρον » **20**

Τὰ μικρότερα τῶν **6** εἰδῶν περὶ ὅλα γίνονται δεκτὰ δωρεάν, ὅταν συνοδεύωνται ὑπὸ τῶν οἰκείων.

Φεύγων ὁ Στεφανίδης ἀφίνει τὸν γαϊδάρο τῶν ἔμματα τῶν χωροφυλάκων, καταδιωκόμενος δὲ εἶχε φθάσει παρὰ τὴν βρύσιν τοῦ Καλαμίτου, ὅπου οἱ πολῖται ἀντεπαξήλαθον κατὰ τῶν στρατιωτῶν διὰ λίθων.

Ἡ συμπλοκή εἶχε λάθει σπουδαίας διαστάσεις καὶ ἐπεξετάθη μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ὅπου ὁ Φιλήμων ἐν τῷ οἴκῳ του μετὰ τῶν ἀλλῶν φοιτητῶν συνεσφῆτε συνιδασκαλεῖν.

Ἐπρόκειτο τὴν ἐπαύριον νὰ βγάλῃ διὰ τοῦ ρήτορος Κώστα Λόγον.

Ὁ ἀνὴρ ἦτο τότε κελὸς νέος καὶ φιλόπατρις. Εἶχε ῥητορικὰ σχήματα πραγμακώτερα τῶν νῦν καὶ ἐφάδειαν αὐτὴν τυχεύσων.

Καθ' ἣν στιγμήν δὲ ἐγένετο ἡ συμπλοκή, ὁ Κώστας ἀνεδοκίμως ἐπὶ καρέκλῃς, τοῦ συνθηθεστάτου τότε ῥητορικοῦ βήματος, ἐξεγυμνάζετο εἰς τὴν τοῦ λόγου του ἀπαγγελίαν, χειροκροτούμενος ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν του.

Εἶχε δὲ ἐν συντομίᾳ ὁ λόγος του ἑκείνος, ὁ ὑπὸ τοῦ Φιλήμωνος συνταχθεὶς ὡς ἀκροῦθός.

(ἔπεται συνέχεια).

Παύλος Θεοφάνης

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΑΤΟΙ ΔΙΑ ΘΕΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ.—ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ.—ΔΡΟΣΕΡΟΙ.—ΑΠΑΡΑΜΙΑΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΥΣΙΝ. ΚΑΛΟΙ ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ. — ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. (Κεντρική Ἀποθήκη, ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου).

ΚΥΡΙΑΙ! ΚΥΡΙΑΙ!

ΤΟ ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΕΙΟΝ Ο "ΣΩΤΗΡ,"

90—ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ—ΑΘΗΝΗΣΙΣΙ—ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ—90

ΕΦΕΡΕ

Διὰ Σὰς εἰς εἰδικῶν Καταστημάτων τῆς Εὐρώπης :

Καλύπτρας ἐκ καουτσού διὰ τὰ Λουτρά.

Πιέδρα ἐκ καουτσού διὰ τὰ Λουτρά.

Ζῶναι κοιλίας ἀπὸ μαλακώτατο σατέν ἐκτάκτου πολυτελείας.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ

Καυτηροφόρα ἐν θήκαις ἐπαργυρωμέναις.

Τριπλᾶς τριγωνικᾶς ἀκίδας, διὰ παρακεντήσεις.

Ἰατρικῶν ὀργάνων ἐκ καουτσού τὴν μεγαλειτέραν συλλογὴν.

Ὀδοντοψήκτρικας περιφίμους διὰ τὴν ὑγιαν.

ΕΤΙ ΔΕ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ Τὸ καλύτερον ἀνεψάκτι- κὸν εἶναι ἡ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

(Creme Imperatrice)

Τοῦ βρεβευμένου ἀρωματικοῦ Charles Fay. Κατασφῆρει ὅλας τὰς πλάκας τοῦ προσώπου, ὅλας τὰς ἐκ τῆς μακρᾶς χροῆσεως τοῦ βλενέ γ ρ κηλίδας, θλάς τὰς ἐκ τοῦ ἡλίου ἢ ἐκ τῶν λουτρῶν τῆς θαλάσσης ἐπιδημιᾶς ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ τὴν ἐπιδημιᾶδα εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῆς λευκότητά.

Προμηθεύθητε ἐκ τοῦ κεντρικοῦ ἀρωματοπωλεῖου

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΠΥΡΡΑΝΤΑ

(ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ, κίτων τῆς Μεγάλῃς Οἰκίας ΜΕΛΑ)